

än pantsättning av juvelerna. "Jag tillhör olyckligtvis dem, som lida länge och tåligt, men som, när de en gång tagit sitt parti, ej låta rubba sig ur fläcken."

Han uppmanar Brita att lämna Mariedahl med det snaraste, "om gumman är för grälaktig". Han vet, att smyckena stå till hans förfogande, men har redan fått mer än nog av Britas Meijerfeltska arv. "Jag vet fuller väl, att gummans tanke är att få dessa pengar av dem du har hos din bror, men förr skall jag och hon bli mera brouillerade än kungen och änkedrottningen var, förrän det händer." Får Schröder råda är Ekeblad nöjd, men annars "försäkrar jag dig på min honneur, att jag gör allt för att chikanera och frågar till ingen del efter hennes ondska. Den, som kan med så liten ömhet anse sina barns omständigheter och törhända neka till att pretera sig till de allra billigaste arrangemanger, har både efter Guds och människors lag ej rättighet till alla de skyldigheter, som eljes kunde av barn fordras. Jag vet på mitt samvete, att jag hitintills ej varit värre son än man."

Ekeblad står ej så hjälplös som Brita förmodar, ty hennes väninna Ugglan (fru Ehrengranat) lovar att, om han vinner processen mot Meijerfelt, låna honom vad han behöver, och överhovpredikanten Taube kan, om modern går i borgen och kungen tilllåter, göra sitt inflytande gällande för att skaffa beloppet ur Drottninghuskassan. Taube sitter i direktionen, och av de övriga ledamöterna, justitiekanslern och ett par kyrkoherdar, har Ekeblad vunnit den förra och Schröder övertalat prästerna. Sannolikt fick han lånet.